

[Alfred Jensen.]

hvert fald den i USA kendte militærekspert Baldwin Hanson, at det, Pejtersen har gjort sig skyldig i, er kun for barneværk at regne ved siden af det, den amerikanske hær byder rekrutterne. Ja, jeg vil tro, at affæren Pejtersen ikke har givet den lære til befalingsmændene, som den burde give.

Jeg vil gerne sige, som jeg sagde i fjor, da denne sag var til behandling, at der findes mange fornuftige og kloge befalingsmænd, som ikke gør sig skyldige i den slags, men ikke desto mindre må man erkende, at rekrutplageriet er særdeles velkendt og altfor udbredt. Nu medens denne sag står på, får vi kendskab til en ny sag, som, hvad mishandling af soldaterne angår, ikke lader Pejtersen-affæren noget efter. Ovre i Esbjerg har en korporal Brandt tvunget en menig til at samle 7 patroner op med tænderne. Den meniges forbrydelse bestod i, at han havde fumlet lidt med sine patroner. Årsagen var endda meget forståelig, eftersom han havde været på hospitalet og fået en finger opereret, som endnu ikke var helt helbredt, men dette satte denne korporal i et sådant raseri, at han sparkede de 7 patroner rundt på eksercerpladsen og tvang rekrutten til at samle dem op med tænderne. Det er begivenheder, som viser, hvordan ånden er i disse kredse af befalingsmandskorpset, men det er også udtryk for, hvorfor militæret er så upopulært, og hvorfor ungdommen søger derfra.

Det forekommer mig også, at oberst, greve Trampe efter sin optræden overfor soldaterne på Bornholm må siges at være uegnet til at stå som leder af opdragelsen af unge mennesker. Jeg skal ikke her komme ind på den måde, han har optrådt på, den har været omtalt i dagspressen, men den vidner om ringe forståelse af, hvad der rører sig blandt soldaterne, og ringe forståelse af, hvorledes en befalingsmand har at optræde. Efter min opfattelse havde det været mere betimeligt, om generaløjtnanten havde rettet sin skrivelse imod en sådan optræden indenfor hæren i stedet for at frabejde sig kritik af forholdene indenfor militæret.

Jeg vil også i denne forbindelse nævne en tildragelse fra Næstved, hvorved en ung mand under en manøvre mistede benet. Jeg er ikke i stand til at afgøre, om den optræden, befalingsmanden har lagt for dagen under øvelsen, har været forsvarlig, men det er en kendsgerning, at den unge mand

mistede benet, og at han siden har måttet sagsøge militæret for at få erstatning. Hvad sker så? Jo, han får ikke tilkendt nogen erstatning. Det er klart, at en sådan behandling af en mand, som sætter sin førlighed til ved militæret, ikke er i stand til at skabe interesse for eller forståelse af de militære anliggender, tværtimod, det må virke i modsat retning. Disse ting må man tage i betragtning, når man vil tage stilling til den uro, der har været blandt soldaterne i anledning af den forlængede tjenestetid.

Man skal også gøre sig klart, at i fjor sommer, da man straks, efter at sommerholdet var blevet indkaldt, meddelte soldaterne, at de kunne gøre regning på at komme til at ligge inde i 18 måneder, rejste der sig en bevægelse, en utilfredshed mod en sådan forlænget tjenestetid. Det er forståeligt, at der rejser sig en sådan bevægelse, fordi unge mennesker nu engang, ikke kan have interesse og lyst til at være indenfor en hær, hvor man behandles således, som her er skildret, og hvor tiden udnyttes så dårligt, som tilfældet er, hvilket er erkendt fra denne talerstol. Derfor er det fuldt forståeligt og også i overensstemmelse med de stemninger, der findes hos befolkningen, at de unge mennesker har reageret og ønsker at komme hjem hurtigere end efter halvandet års forløb. Det er karakteristisk, at hvor de unge mennesker har rejst spørgsmålet om den forlængede tjenestetid, har man fra befalingsmændenes side søgt at berolige dem ved at forklare, at de ikke havde grund til angstelse. De sagde: forudsætningerne for en sådan forlængelse er ikke tilstede, der mangler kaserner, der mangler befalingsmænd, og der mangler også våben. Vær rolige, I vil ikke komme til at ligge inde mere end de 12 måneder.

På den måde beroligede man de unge mennesker, men problemet om den 18 måneders tjenestetid optog naturligvis både dem og offentligheden, og det er karakteristisk, at netop i denne periode, da det var aktuelt at diskutere spørgsmålet om tjenestetidens forlængelse, trådte den ene organisation efter den anden op mod denne forlængelse, dels fordi man principielt var modstander af forlængelsen, men dels også fordi man har den opfattelse, at forudsætningerne for forlængelsen ikke var tilstede. Husmandsorga-